

DRÁGA BOGARAS ÉVEK!

Szöveg - Fodor Zsófi

Mikor a tavaszi napsugarak előcsiklandozzák téli búvóhelyükről a suszterbogarakat, mindig eszembe jutnak az első évek. Az a fajta tökéletes időtlenség, amikor csak guggoltunk a még kicsit merev mozgású állatok mellett. Néztük őket, és ennyi volt a világ. Emlékszem egyszer, nagyjából amikor elkezdett zsidbadni a lábam, belém hasított a fájdalmas felismerés, hogy elherdáljuk a gyerekeinkkel otthon töltött első néhány évet.

Elherdáljuk, mert csak busongunk meg önsajnálunk, hogy jaj, a bezártság, jaj, az intellektuális énünk lassú halála! És jaj, hogy ugyanazon a csapásvonalon haladunk minden áldott nap! Miközben ezek lehetnének életünk leggyönyörűbb éveit. Jól emlékszem, éppen azon voltam, hogy felkiáltok: „Világ anyái, egyesüljünk a boldogságban!”, amikor három kisgyerekem közül kettő földön fetrengős hisztirohamot kapott az utcán. A harmadik csak vinnyogott, hogy mézes kenyeret kér, egy arra baktató néni pedig lassan csóválta a fejét és az orra alatt morogta, hogy egy jó nagy pofon, na, pont az kéne nekik. Szóval, akkor azt éreztem, hogy én semmiben nem akarok egyesülni.

Gyakran van ám ez így. Lemerülnek az elemek, rosszul csinálom az egész anyásdit, nősdit, kész-páasz, hiába a napsütés és madárdal. Elnehézült tagokkal pakolom ki az asznapi harmadik mosást, és azon gondolkodom, hogy egyesek falmászásba ölik az energiájukat, ahelyett, hogy csak sokat teregetnének. Vonszolom magam végig a napon. Nem önigazolás végett mondom, de azért valóban kihívás ez az egész. Az alváshiány, a zöld kaki dilemmája, a felelősség, az, hogy a helyi drogériában való pelusvásárlás komoly programmá nővi ki magát. Kihívás, hogy kötött pályán mozgunk, mint a villamos, az időnk nagy részét a gyerek bioritmusa osztja be. Aztán, nem egyszerű anyaként is nőnek maradni, és most nem a francia manikűről beszélek. De hát mindez már szinte közhely, erről olvashatunk mindenhol, erről esik szó a játszótéren, a boltban, a védőitalként fogyasztott kávék mellett.

Pedig ez az érzés elmúlik. És megint tudom, hogy a világ minden kincse az enyém. Ha sikerül, gyorsan kipipálom a mindennapi házimunkát, és mienk a világ. Szabadok vagyunk, azt csinálunk, amit akarunk! Hosszasan bámuljuk a suszterbogarakat a járda melletti hársfán, kavicsot dobálunk a Dunába, biciklizünk, barátokkal bandázunk, fejhargon énekeljük a pátkatapétert a mondókás foglalkozáson, erdőbe megyünk, buszozunk. Együtt dolgozunk, sütünk, a könyvesboltban átlapozzuk az összes Boribont és Zavadát, elbattyogunk gyümölcsért a zöldségeshez, otthon játszunk, vagy éppen csak végignyúlunk egy kicsit a padlón.

Közben ott van velem az az egy-két-három lény, akinek a szemében látom tükröződni a világot, és ez izgalmas. Akiket olykor igenis szellemi kihívás tisztességesen terelgetni. Akik mellett nap mint nap latba kell vetnem minden kreativitásomat. Akik egyben türelmem kérges szívű személyi edzői is. Adok, kapok, nevelek, tanulok, elfogadok, elfogadtatok, ráébresztek, ráeszmélek, alakítom, alakulok... mi ez, ha nem egy puccos, mindenre kiterjedő személyiségfejlesztő tréning? Csak nekem, csak most!

De tényleg csak most. Mert ezek az évek elmúlnak. Már nem lesz rám annyira szükségük, mint az első években. Valószínűleg vége a békés suszterbogár-tanulmányozásnak is. Megint jöhet a munka, esetleg önmegvalósítás és a légyönmagad. Kötött pálya, rohanás, idegtépés máshogyan. Visszatérnek az olvasás, a nyugodt anyagcsere és a rendszeres hajmosás évtizedei. Más korszak, és persze kinek a pap, kinek a papné. ♦

Kép - Profimedia - Red Dot

VEDD ÁT INGYENES PROMOBX VÁRANDÓSCSOMAGODAT AZ alma gyógyszertárak -BAN!

ÁTVEVŐKÓDODAT AZ ÉDES KISBABÁM MOBILALKALMAZÁSBÓL TÖLTHETED LE!

